

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/13/2020
Identifikačné číslo spisu: 3019200292
Dátum vydania rozhodnutia: 04.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:3019200292.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Complex HM, s. r. o., so sídlom v Púchove, Dvory č. 581, IČO: 45 517 991, právne zast.: JUDr. Ing. Zuzanou Kvakovou, advokátkou so sídlom v Žiline, Kuzmányho č. 18, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8 a 10, za účasti ďalšieho účastníka: I. O. D., narodený XX. A. XXXX, bytom v J., K. Č.. XX, N. W., o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej zo 16. apríla 2019, Číslo: 33985-3/2019-BA, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 10. decembra 2019, č.k. 25Sa/27/2019-46, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 10. decembra 2019, č.k. 25Sa/27/2019-46 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 10. decembra 2019, č.k. 25Sa/27/2019-46, postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c/ a f/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej zo 16. apríla 2019, Číslo: 33985-3/2019-BA a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“) v celom rozsahu zamietla žalobcom podané odvolanie a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica z 21. novembra 2018, číslo: 38260-1/2018-PB, ktorým táto rozhodla, že zamestnancovi - I. O. D. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňa 30. júna 2013.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovanej preskúmal v intenciách článku 1, článku 2 ods. 1, článku 11 ods. 1, článku 13 ods. 3 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č.

883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „Základné nariadenie“), článku 16 ods. 1 až 6 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „Vykonávacie nariadenie“), bodu 1,5,6,7,9,10 rozhodnutia č. A1 z 12. júna 2009 Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia o zavedení postupu dialógu a zmierovacieho postupu týkajúceho sa platnosti dokumentov, určenia uplatniteľných právnych predpisov a poskytovania dávok podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (ďalej len „Rozhodnutie A1“) a § 120 ods. 1,4, § 178 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z., ako aj postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej Správnym súdnym poriadkom a dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby.

3. Krajský súd poukázal na to, že na zamestnanca žalobcu, ktorý je občanom Poľskej republiky, v ktorej vykonáva samostatnú zárobkovú činnosť a zároveň uzatvoril so žalobcom pracovnú zmluvu ako zamestnanec, sa vzťahujú v oblasti sociálneho zabezpečenia vyššie citované nariadenia Európskeho parlamentu a Rady. Podstatnou skutočnosťou v prejednávanej veci je to, že zamestnancovi žalobcu bola zo strany príslušnej inštitúcie štátu bydliska - ZUS podľa článku 16 ods. 2 určená uplatniteľná legislatíva, a to legislatíva Slovenskej republiky podľa článku 13 ods. 3 Základného nariadenia, na základe čoho žalovaná dňa 15. októbra 2012 vystavila zamestnancovi žalobcu (ďalšiemu účastníkovi) formulár PD A1, a to na obdobie od 01. júla 2011 do 30. júna 2013. Ďalšou podstatnou skutočnosťou je určenie uplatniteľnej legislatívy na obdobie od 01. júla 2013 poľskou ZUS zamestnancovi žalobcu, a to určenie poľskej legislatívy, čo bolo žalovanej oznámené listom doručeným dňa 09. decembra 2013, t.j. pred rozhodnutím žalovanej o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ale tiež pred rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu. Žalovaná i prvostupňový správny orgán napadnuté rozhodnutie vydali v čase, keď už bolo určenie poľskej legislatívy na obdobie od 01. júla 2013 definitívnym, čo žalovaná ani nespochybňuje, a potvrdenie prvostupňového rozhodnutia o zániku poistenia zamestnancovi žalobcu dňom 30. júna 2013 žalovaná odôvodnila tým, že prvostupňový orgán len deklaroval svojím rozhodnutím, že zamestnanec žalobcu podliehal slovenskej legislatíve do uvedeného dňa. Súd poukázal na to, že prihláška do registra poistencov nezakladá povinné sociálne poistenie, nemá konštitutívne účinky, čiže vznik a zánik sociálneho poistenia nie je podmienený podaním prihlášky či odhlášky, ktoré len deklarujú právnu skutočnosť, s ktorou zákon (nariadenie) spája vznik sociálneho poistenia. Prihláška do poistenia nemôže zakladať povinné sociálne poistenie a deklarovať jeho vznik (zánik) v rozpore s koordináčnymi nariadeniami Európskej únie. Na základe uvedeného sa súd nestotožnil s názorom žalovanej, že prvostupňový orgán svojím rozhodnutím odstraňoval dôsledky nesprávnej registrácie zamestnanca žalobcu. Tiež poukázal na to, že žalovaná vydala formulár PD A1 (potvrdenie o právnych predpisoch sociálneho zabezpečenia), v ktorom deklarovala, že na zamestnanca žalobcu sa do 30. júna 2013 vzťahujú právne predpisy Slovenskej republiky o sociálnom zabezpečení, a teda nemá povinnosť platiť príspevky v inom členskom štáte. Za tejto situácie bolo podľa názoru súdu napadnuté i prvostupňové rozhodnutie správnych orgánov nadbytočné. V danom prípade v období po 30. júni 2013 nebol sporný zánik sociálneho poistenia zamestnanca žalobcu, ale to, legislatíva ktorého členského štátu sa stane na toto ďalšie obdobie uplatniteľnou. Ako vyplýva z administratívneho spisu, k určeniu uplatniteľnej legislatívy došlo pred rozhodnutím prvostupňového orgánu, čo vyplýva z oznámenia ZUS žalovanej a žalovaná toto určenie nenamietala, takže sa určenie poľskej legislatívy stalo definitívnym v zmysle článku 16 ods. 2 a článku 16 ods. 3 Vykonávacieho nariadenia. Pokiaľ teda správne orgány rozhodovali o zániku povinného poistenia podľa slovenskej legislatívy, je jednak uvedené rozhodnutie duplicitným, keďže uvedené bez akýchkoľvek pochybností vyplýva z relevantného potvrdenia - formulára PD A1, ktorého platnosť, respektíve správnosť podporných podkladov, na základe ktorých bol vydaný, nebola spochybnená a tiež vydaným v rozpore s § 178 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 461/2003 Z.z., pretože nejde o sporný prípad a jednak žalovaná v čase svojho rozhodovania už nemala právomoc rozhodovať o zániku sociálneho poistenia zamestnanca žalobcu podľa slovenskej legislatívy. Poukázal na to, že účelom koordináčnych nariadení v zmysle článku 11 ods. 1 Základného nariadenia je, aby sa na osoby (na zamestnanca žalobcu I. O. D.) vzťahovali právne predpisy len jedného členského štátu. V dobe rozhodovania žalovanej už boli v súlade s predmetnými nariadeniami EÚ tieto predpisy určené, bolo určené, že ďalší účastník podlieha od 01. júla 2013 právnym predpisom v oblasti sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky. Dodal, že rovnako ako žalovaná o vzniku povinného poistenia ďalšieho

účastníka pri vydaní formulára PD A1 osobitné rozhodnutie nevydávala, tak je nadbytočné, aby o zániku povinného poistenia vydávala samostatné rozhodnutie, keďže vznik a zánik povinného poistenia podľa slovenskej legislatívy je deklarovaný v samotnom formulári a účastníkom konania sú uvedené dátumy od počiatku známe.

4. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 191 ods. 1 písm. c/ SSP) rozhodnutie žalovanej zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom sa žalovaná musí vysporiadať prioritne s otázkou svojej právomoci vzhľadom na ustálený skutkový stav. Rovnako krajský súd vzhľadom i ďalší dôvod zrušenia rozhodnutia, a to podľa § 191 ods. 1 písm. f/ SSP, keďže skutkový stav nemá oporu v predložennom administratívnom spise a správny súd tak nemohol preskúmať zákonnosť postupu správnych orgánov v konaní. V tejto súvislosti uvádzal, že žalovaná v napadnutom rozhodnutí na tretej strane uviedla skutočnosti a zistenia, ktoré predchádzali vydaniu prvostupňového správneho orgánu, a ktoré neboli súčasťou administratívneho spisu. Konkrétne sa jednalo o rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo 17. septembra 2013, rozhodnutie žalovanej o potvrdení prvostupňového rozhodnutia z 28. januára 2014, rozsudok krajského súdu zo 04. mája 2016 o zrušení rozhodnutia žalovanej a vrátení veci na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a následné rozhodnutie žalovanej z 08. septembra 2016, ktorým bolo zrušené rozhodnutie prvostupňového orgánu zo 17. septembra 2013.

5. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal úplnú náhradu trov konania.

II.

6. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

7. Namietala, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a tiež, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP).

8. Vyjadrila nesúhlas s rozsudkom krajského súdu a závermi z neho plynúcimi a zotrvala na právnom názore, že žalovaná bola oprávnená vydať napadnuté rozhodnutie, a toto bolo vydané v súlade so zákonom a koordinačnými nariadeniami. Formulár PD A1 je len deklaratórnym potvrdením určenia uplatniteľnej legislatívy, ktorý je možné dodatočne zrušiť alebo vyhlásiť za neplatný, preto podľa názoru žalovanej nemôže nahradiť samotné rozhodnutie žalovanej o vzniku, nevzniku alebo zániku poistenia v sporných prípadoch. Vzhľadom na to, že žalobca prihlásil zamestnanca do registra poistencov až do 08. decembra 2013, pričom platnosť formulára PD A1 zanikla 30. júna 2013, bola žalovaná oprávnená vydať napadnuté rozhodnutie v záujme právnej istoty zamestnanca, nakoľko dátum zániku poistenia podľa právnych predpisov Slovenskej republiky bol vo vzťahu k prihláske zamestnanca v registri poistencov sporný. Z uvedeného dôvodu žalovaná podľa § 178 ods. 1 písm. a/ bod 1 a § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. bola oprávnená vydať napadnuté rozhodnutie. Je pravdou, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia už bolo v súlade s koordinačnými nariadeniami Európskej únie rozhodnuté o tom, že zamestnanec podlieha právnym predpisom Poľskej republiky od 01. júla 2013, avšak rozhodnutie sa týkalo obdobia, kedy zamestnanec podliehal právnym predpisom Slovenskej republiky, t.j. obdobia pred uvedeným dátumom.

9. Dodala, že zákon č. 461/2003 Z.z. na rozdiel od zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), upravuje podmienky zastavenia konania, preto nie je možné aplikovať v postupe § 30 ods. 1 písm. e/ Správneho poriadku, lebo zákon č. 461/2003 Z.z. vylučuje aplikáciu Správneho poriadku a špecificky pre konanie podľa zákona č. 461/2003 Z.z. upravuje spôsoby, kedy môže správny orgán konanie zastaviť. Pokiaľ pobočka rozhodla meritorne a konštatovala, že zamestnancovi od určitého dátumu sociálne poistenie zaniklo, tak tento výrok je súladný s procesným postupom, ktorý žalovaná spolu s prvostupňovým správnym orgánom v súlade s platnou právnou úpravou mohla a bola povinná aplikovať.

10. Žalovaná ďalej v kasačnej sťažnosti namietala aj s odkazom na § 2 ods. 2, § 61 písm. a/, § 177 ods. 1 a § 178 ods. 1 SSP nedostatok aktívnej hmotnoprávnej legitímácie žalobcu. Uviedla, že vo veci nebolo sporné, že zamestnanec žalobcu nepodlieha uplatniteľnej legislatíve Poľskej republiky, čo v napadnutom rozsudku potvrdil aj krajský súd, a teda súd mal prioritne vyriešiť otázku, či žalobca vôbec bol osobou oprávnenou domáhať sa ochrany práv svojho zamestnanca v prejednávanom prípade. Podľa žalovanej, žalobca v konaní jednoznačne nepreukázal a nešpecifikoval, akým spôsobom bol napadnutým rozhodnutím poškodený na svojich právach; taktiež ani netvrdil poškodenosť svojich práv ako zamestnávateľa, čo je hlavnou podmienkou, aby vôbec žaloba mohla byť žalobcom podaná. Taktiež nepoukázal na žiadne relevantné ustanovenia zákona ani články koordinačných nariadení, ktoré by žalovaná svojím postupom porušila. Výdaním napadnutého rozhodnutia v žiadnom prípade nebolo zasiahnuté do subjektívnych práv žalobcu.

11. Žalovaná poukázala na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 02. júna 2011, sp. zn. IV. ÚS 228/2011-9 a ďalej uviedla, že krajský súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so záverom plynúcim z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. augusta 2017, sp. zn. 1Sžso/41/2015, podľa ktorého je Sociálna poisťovňa oprávnená rozhodovať o vzniku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti žalobcu ako zamestnanca, ktorý bol prostredníctvom príslušného formulára zaregistrovaný v registri poistencov. Uviedla, že obdobný názor prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v ďalších rozhodnutiach (sp. zn. 1Sžso/66/2015, 1Sžso/12/2016, 9Sžso/32/2016, 9Sžso/177/2015 a ďalšie).

12. Záverom navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietla. (?)

III.

13. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti žalovanej nevyjadril.

IV.

14. Ďalší účastník konania - I. O. D. sa ku kasačnej sťažnosti žalovanej nevyjadril.

V.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť.

16. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej zo 16. apríla 2019, Číslo: 33985-3/2019-BA a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. v celom rozsahu zamietla žalobcom podané odvolanie a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica z 21. novembra 2018, číslo: 38260-1/2018-PB, ktorým táto rozhodla, že zamestnancovi - I. O. D. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňa 30. júna 2013.

17. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

18. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok

ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

19. Podľa § 61 písm. a/ SSP, žaloba je procesný úkon, ktorým fyzická osoba alebo právnická osoba uplatňuje právo na súdnu ochranu porušeného alebo priamo dotknutého práva alebo právom chráneného záujmu.

20. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

21. Podľa § 178 ods. 1 SSP, žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

22. Najvyšší súd v prvom rade upriamuje pozornosť na to, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa Tretej časti Správneho súdneho poriadku (§ 177 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu, ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi.

23. V tejto súvislosti najvyšší súd ďalej uvádza, že na to, aby sa mohla fyzická, respektíve právnická osoba úspešne domáhať všeobecnou správnu žalobou (správnu žalobou v sociálnych veciach - § 199 ods. 3 SSP) ochrany na správnom súde podľa Správneho súdneho poriadku namietajúc pritom nezákonnosť rozhodnutia, alebo opatrenia orgánu verejnej správy, je potrebné splnenie niekoľkých zásadných podmienok, ktoré zákonodarca ustanovil. Predovšetkým musí ísť o rozhodnutie, ktoré je spôsobilé založiť, zmeniť, zrušiť, alebo deklarovat' práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo, ktoré sa ich priamo dotýka (§ 3 písm. b/ SSP), prípadne o opatrenie ako akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté (§ 3 písm. c/ SSP), ďalej o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 7 písm. a/ SSP) a tiež o rozhodnutie, ktoré nie je vylúčené spod súdneho prieskumu v zmysle § 7 SSP.

24. Rovnako musí ísť o rozhodnutie, ktorým bola fyzická, respektíve právnická osoba ukrátená na svojich subjektívnych právach, t.j. že jej takýmto rozhodnutím / opatrením bola spôsobená ujma, škoda, prípadne iný negatívny následok. Aktívna žalobná legitímácia v prípade ochrany subjektívnych práv teda svedčí fyzickej / právnickej osobe tvrdiacej ukrátenie na jej subjektívnych právach s tým, že aktívnu vecnú legitímáciu a jej trvanie skúma správny súd počas celého konania bez ohľadu na to, či jej nedostatok druhý účastník konania namieta, alebo nie. Na to, aby fyzická / právnická osoba bola vôbec oprávnená podať všeobecnú správnu žalobu (správnu žalobu v sociálnych veciach - § 199 ods. 3 SSP), musia byť vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii splnené všeobecne dve kumulatívne podmienky, a to jednak fyzická / právnická osoba má postavenie účastníka administratívneho konania, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, alebo opatrenie (tu porovnaj inštitút správnej žaloby opomenutého

účastníka podľa § 179 SSP) a jednak už spomínané ukrátenie na subjektívnych právach v príčinnej súvislosti s vydaním rozhodnutia, respektíve opatrenia, pričom pod pojmom subjektívne právo treba rozumieť vlastné právo, prípadne právom chránený záujem. To ďalej znamená, že všeobecnou správnu žalobou sa nemožno domáhať ochrany práv inej osoby / iných osôb. Vo vzťahu k aktívnej žalobnej legitímácii je zásadné, ako sa účinky rozhodnutia / opatrenia orgánu verejnej správy prejavili v právnej sfére žalobcu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje tiež na záver plynúci z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 02. júna 2011, sp. zn. IV. ÚS 228/2011-9, podľa ktorého cit.: „ (...) Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Ako vyplýva z uvedeného, samotné postavenie účastníka v správnom konaní ešte k naplneniu podmienky dotknutosti, resp. ukrátenia práv žalobcu nevedie.“

25. Vzhľadom na to, že preukázanie ukrátenia na subjektívnych právach, alebo právom chránených záujmoch je *conditio sine qua non* v súvislosti s podaním všeobecnej správnej žaloby fyzickou / právnickou osobou, bolo aj s poukazom na vyššie citované ustanovenie § 178 ods. 1 SSP nevyhnutné, aby žalobca v podanej správnej žalobe uviedol konkrétne tvrdenie o tom, že bol nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy ukrátený na svojich právach, alebo právom chránených záujmoch. Z podanej správnej žaloby nie je zrejmé, v čom spočíva ukrátenie práv žalobcu ako zamestnávateľa. Žalobca síce v podanej žalobe uvádza, že sa cíti byť ukrátený na svojich právach nezákonným postupom a rozhodnutím žalovanej, prípadne, že žalovaná hrubým spôsobom zasiahla do jeho práv a právom chránených záujmov, z ktorého dôvodu sa potom domáha ochrany svojich subjektívnych práv, ktoré však následne žiadnym spôsobom nešpecifikuje.

26. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd pristúpil k zrušeniu rozsudku krajského súdu podľa § 462 ods. 1 SSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude úlohou krajského súdu vysporiadať sa s aktívnou legitímáciou žalobcu a vo veci znovu rozhodnúť. Zároveň je krajský súd viazaný právnym názorom vyjadreným v tomto rozhodnutí (§ 469 SSP).

27. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne krajský súd aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

28. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.